

عنوان مقاله:

راهبرد مشترک ایران و روسیه در پهنه سرزمینی سوریه

محل انتشار:

سومین کنفرانس ملی پژوهش های نوین در تعلیم و تربیت، روانشناسی، فقه و حقوق و علوم اجتماعی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

فریبرز محرمخانی - دانشیار دانشگاه پیام نور مرکز قزوین

محمد هاشم زاده - فارغ التحصیل کارشناسی ارشد علوم سیاسی، دانشگاه پیام نور مرکز قزوین

علی هاشم زاده - فارغ التحصیل کارشناسی ارشد علوم سیاسی، دانشگاه پیام نور مرکز قزوین

خلاصه مقاله:

بروز دگرگونی در نظام جهانی به دنبال فروپاشی شرق و گسترش دامنه رقابت های جمعی و فردی بین دولت ها در سطوح جهانی و منطقه ای و توسعه فرایندهای همگرایی و واگرایی در رفتار دولت ها، زمینه ساز دگرگونی در قلمرو و ابعاد تحلیلی و اثربخشی ژئوپلیتیک در روابط کشورها در هزاره سوم شده است؛ در همین راستا جمهوری اسلامی ایران و فدراسیون روسیه براساس نوع برداشت از ظرفیت ها و توانایی های داخلی و خارجی خود، به تبیین و تحلیل سیاست خارجی خود پرداخته اند. گاهی دو کشور آنچنان به یکدیگر نزدیک شده اند که صحبت از مشارکت راهبردی آنها به میان آمده و گاهی نیز چنان از یکدیگر فاصله گرفته اند که تا آستانه تیرگی روابط پیش رفته اند. نو واقع گرایی نظریه ای واقع گر است که به اصول و مفروضه های محوری واقع گرایی کلاسیک مانند دولت محوری، قدرت محوری، موازنه قوا، یکپارچگی و عقلانیت کشورها یابند است. اما، برخلاف واقع گرایی، مهمترین عامل تعیین کننده سیاست بین الملل و به تبع آن رفتار کشورها در عرصه بین المللی را نظام بین الملل و ویژگی های آن به ویژه ساختار آنارشیک آن می داند. از نظر والتز نظام بین الملل دارای ساختار دقیقا تعریف شده ای است که در آن می باید به اصل نظام دهندگی (آنارشی)، ویژگی های واحدهای موجود در نظام و کیفیت توزیع توانایی واحدها توجه داشت. از نظر والتز، تغییر در توزیع قدرت منجر به تغییر در توزیع امنیت و احساس ناامنی دولت ها می شود و پاسخ دولت ها، افزایش قدرت و ارتقاء موقعیت امنیتی خود به عنوان رفتار موازنه ای خواهد بود که به طور خودکار منجر به اعاده توازن و اعاده ساختار توزیع قدرت می شود. به عبارت دیگر، رئالیسم ساختاری اشاره می کند که دولت ها در نظام بین الملل اقدارگریز از تمرکز قدرت که ممکن است موقعیت آنها را تهدید کند می ترسند. موازنه قدرت علیه قدرت تهدید کننده به نظر می رسد راهبردی باشد که عموما بوسیله دولت ها دنبال می شود. بنابراین روسیه و جمهوری اسلامی ایران در بحران سوریه به عنوان موازنه گر قدرت هژمونی وارد شده اند و تا حدود زیادی توانسته اند جلوی یکه تازی آمریکا را بگیرند و از خود در برابر تهدیدهایی که از طرف غرب و آمریکا علیه منافع آنها بوجود آمده دفاع کنند.

کلمات کلیدی:

ایران، خاورمیانه، سوریه، موازنه قدرت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1246913>

